

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **D. D.**
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
se sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2015, č. j. MV-93569-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 6. 1. 2016 doručenou Krajskému soudu v Brně téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2015, č. j. MV-93569-4/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 20. 5. 2015, č. j. OAM-4113-14/TP-2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce odůvodnil žalobu zkrácením svých práv napadeným rozhodnutím žalované a prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva. Žalobce je toho názoru, že prokazatelně splnil všechny zákonné podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu ve smyslu ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se prokazatelně zdržuje na území České republiky nepřetržitě ode dne 9. 9. 2005 až do dne podání žaloby, resp. zdržoval se nepřetržitě na území České republiky v období ode dne 9. 9. 2005 do 16. 3. 2015, tedy po dobu 9 let a 6 měsíců. Nesouhlasí tak s tvrzením žalované i Ministerstva, že nesplňuje podmínku nepřetržitého přechodného pobytu na území v délce alespoň pěti let, která byla přerušena pravomocným usnesením o zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 10. 5. 2014, kdy mu tak tento den skončil oprávněný pobyt na území České republiky, přičemž pobýval na území bez jakéhokoli platného pobytového oprávnění, a to až do dne 10. 7. 2014, kdy si podle § 87b zákona o pobytu cizinců zažádal o vydání povolení k přechodnému pobytu na území. Žalovaná a Ministerstvo zastávají názor, že doba pěti let nepřetržitého pobytu musí bezprostředně předcházet podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, proti čemuž žalobce brojí poukazem na výskyt podmínky předchozího nepřetržitého pobytu v dalších ustanoveních zákona o pobytu cizinců, nikdy však zákon neuvádí splnění této podmínky bezprostředně před podáním žádosti či bezprostředně před vydáním rozhodnutí. V této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4As 30/2009-67, dle něhož: *„rozhodující je to, zda nepřetržitý pobyt cizince na území České republiky trval 4 roky, přičemž tato podmínka není vázána na jakoukoli jinou skutečnost. Pokud je tato podmínka splněna, není již rozhodující, zda po jejím splnění došlo či nikoliv, ať již k faktickému či pouze zákonem netolerovanému přerušení pobytu,“* jehož závěry lze vztáhnout i na případ žalobce.

III. Návrh na přiznání odkladného účinku a vyjádření žalované

3. Žalobce svým přípisem ze dne 13. 1. 2016 navrhl přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), kterou odůvodnil tím, že v případě nepřiznání odkladného účinku by byl nucen vycestovat z území České republiky z důvodu absence řádně

vydaného oprávnění k pobytu, čímž by došlo k neúměrnému zásahu do rodinného a soukromého života nejen žalobce, ale současně i jeho rodinných příslušníků. Naopak v případě přiznání odkladného účinku by nebylo zasazeno do žádných práv třetích osob.

4. Žalovaná se svým podáním ze dne 22. 1. 2016 vyjádřila jak k samotné žalobě, tak k návrhu na přiznání odkladného účinku. Ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku žalovaná uvedla, že takové přiznání nepodporuje, přičemž poukázala na mimořádnost přiznání odkladného účinku, splnění kumulativních předpokladů pro jeho přiznání (zde rozporovala především újmu, která žalobci může vzniknout) a příslušnou judikaturu – usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11 či usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 A 140/2015-22.
5. O návrhu na přiznání odkladného účinku zdejší soud rozhodl v usnesení ze dne 5. 2. 2016, č. j. 31 A 2/2016-30, v němž odkladný účinek žalobě nepřiznal, což odůvodnil mimořádností přiznání odkladných účinků žalobě a také neunesením důkazního břemene ze strany žalobce, který argumentovanou vzniklou újmu nijak neprokazoval a nenavrhoval ani provedení důkazních prostředků, které by jeho tvrzení o existenci újmy prokázaly. Nadto krajský soud poukázal na již uvedený nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, a skutečnost, že je žalobce zastoupen právním zástupcem, což zaručuje ochranu jeho práv i bez vlastní osobní přítomnosti na území České republiky.
6. Dále se žalovaná ve svém přípisu ze dne 22. 1. 2016 vyjádřila k samotné žalobě. Námitky žalobce uvedené v žalobě byly žalobcem vzneseny již v rámci odvolacího řízení u žalované, přičemž se s nimi řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádala, proto na své napadené rozhodnutí odkazuje, zejména na stranách 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Podstatnou skutečností pro daný případ je nesplnění podmínek zákona o pobytu cizinců v době podání předmětné žádosti, přičemž je žalovaná toho názoru, že doba pěti let nepřetržitého pobytu na území musí bezprostředně předcházet podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. U žalobce však nastalo přerušení nepřetržitého pobytu na území v době od 11. 5. 2014 do 9. 7. 2014, během níž pobýval na území bez platného pobytového oprávnění. Žalobce tak podmínky zákona o pobytu cizinců nesplňoval nejen v době vydání napadeného rozhodnutí nebo v době vydání prvostupňového rozhodnutí, ale také v době podání své žádosti. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67, považuje žalovaná za nepřipadný, neboť se týkal jiného skutkového i právního stavu věci. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaná navrhl předmětnou žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalované a duplika žalované

7. Žalobce se k vyjádření žalované vyjádřil svým podáním ze dne 14. 3. 2016, v němž rozporuje řádné a přezkoumatelné vypořádání se s žalobními námitkami, které jsou shodné s těmi odvolacími uplatněnými v rámci řízení u žalované. Dále poukazuje na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, dle něhož splnění podmínky dané délkou nepřetržitého přechodného pobytu může nastat kdykoliv v minulosti, bez ohledu na to, zda po splnění dané podmínky došlo k přerušení oprávněného pobytu. Žalovaná a Ministerstvo však na toto rozhodnutí v rámci řízení vedených u nich nijak nereagovali, čímž došlo k narušení principu jednoty právního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.

8. Žalovaná na repliku žalobce reagovala svým vyjádřením ze dne 4. 4. 2016. Dle žalované není možné aplikovat citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu na daný případ, neboť oba případy nejsou skutkově shodné a dané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se dotýká pouze § 67 zákona o pobytu cizinců, nikoliv § 87h. Opačným výkladem by dle žalované byl popřen smysl tohoto ustanovení. Kromě toho je tento právní názor v judikatuře Nejvyššího správního soudu ojedinělý. Nadto podotýká, že vzhledem k délce pobytu žalobce na území České republiky, mu právní předpisy upravující pobyt cizinců měly být známy.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
10. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
11. Přípisem ze dne 12. 2. 2018 doručeným zdejšímu soudu téhož dne právní zástupkyně žalobce omluvila sebe i žalobce z nařízeného soudního jednání na den 14. 2. 2018. Žalobce v tomto přípise současně souhlasil s rozhodnutím v jeho nepřítomnosti a nepožadoval odročení jednání. V neposlední řadě žalobce přiložil oddací list žalobce s občankou České republiky, Markétou Svobodovou.
12. Spornou otázkou je v projednávané věci to, zda žalobkyně splňovala podmínky pro podání žádosti o trvalý pobyt na území České republiky, a to, zda pobývala nepřetržitě na území České republiky pět let.
13. Ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uvádí, že Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území.
14. Do doby nepřetržitého pobytu se započítává doba pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů a na povolení k dlouhodobému pobytu nebo doba pobytu na základě zákona o azylu nebo zákona o dočasné ochraně. Doba pobytu na území za účelem studia se započítává jednou polovinou. Do doby 5 let nepřetržitého pobytu na území se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby 5 let nepřetržitého pobytu nezapočítává.

15. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky od 27. 9. 2005 do 31. 3. 2013 nejprve na základě víza k pobytu nad 90 dnů a následně na základě povolení k dlouhodobým pobytům. Dne 17. 3. 2013 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, řízení o této žádosti bylo pravomocně zastaveno dne 10. 5. 2014. Do této doby žalobce pobýval na území České republiky na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dne 10. 7. 2014, až 2 měsíce po pravomocném zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, která byla pravomocně zamítnuta dne 2. 4. 2015. Dne 16. 3. 2015 podal předmětnou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobce tak na území České republiky pobýval od 10. 7. 2014 do dne vydání napadeného rozhodnutí.
16. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované a Ministerstva, že doba pěti let nepřetržitého pobytu musí bezprostředně předcházet podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. V této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67, dle něhož: *„rozhodující je to, zda nepřetržitý pobyt cizince na území České republiky trval 4 roky, přičemž tato podmínka není vázána na jakoukoli jinou skutečnost. Pokud je tato podmínka splněna, není již rozhodující, zda po jejím splnění došlo či nikoliv, ať již k faktickému či pouze zákonem netolerovanému přerušení pobytu,“* přičemž tyto závěry týkající se ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců lze vztáhnout i na případ žalobce.
17. Žalovaná naproti tomu považuje toto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu za nedopadající na daný případ, neboť se týká jiného skutkového a právního stavu věci.
18. Ve vztahu k nyní posuzované věci je zdejší soud toho názoru, že při aplikaci zákona o pobytu cizinců nelze vystačit pouze s prostým jazykovým výkladem; je nutné zohlednit účel a smysl vykládaných právních předpisů. Je evidentní, že trvalý pobyt cizince oproti přechodnému pobytu představuje výrazný kvalitativní posun stran právního postavení a možností běžného působení cizince v České republice; příkladmo lze uvést účast ve veřejném zdravotním pojištění, výrazné zjednodušení zaměstnávání cizince s trvalým pobytem či omezení rozsahu důvodů (oproti přechodné formě pobytu cizince) pro zrušení a zánik platnosti povolení k trvalému pobytu. Účelem podmínky pětiletého nepřetržitého přechodného pobytu je alespoň částečná integrace cizince do tuzemské společnosti, aby byl schopen samostatně koexistovat v běžných záležitostech každodenního života (včetně výdělečné činnosti) tak, aby se stal plnohodnotným členem domácí společnosti; bude nově nadán dalšími právy, ale také novými povinnostmi. Zákonem stanovená podmínka pětiletého nepřetržitého přechodného pobytu je tedy jedním z předpokladů nejen výkonu nově nabytých práv, ale i řádného plnění získaných povinností po obdržení povolení k trvalému pobytu.
19. Dále má krajský soud za to, že na projednávaný případ lze použít pro výklad a interpretaci právní úpravy i úpravu směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „Směrnice 2003/109/ES“), jelikož pro získání statusu pobývajícího rezidenta je také nutné mimo jiné splňovat podmínku nepřetržitého pobytu po dobu pěti let. Byť unijní směrnice nejsou zásadně přímo aplikovatelnými, správní orgán a následně správní

soud je povinen zohlednit nepřímý účinek příslušných směrnic a jednotlivá ustanovení tuzemského práva vykládat eurokonformně.

20. U žádostí (jak u žádosti o trvalý pobyt, tak u žádosti o status dlouhodobě pobývajícího rezidenta) jsou tak obdobné podmínky, které musí žadatel-cizinec splňovat. Ve Směrnici 2003/109/ES je uvedeno „*získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta by mělo být potvrzeno vydáním povolení k pobytu, které dotyčným osobám umožní snadno a neprodleně prokázat jejich právní postavení. Uvedené povolení k pobytu by také mělo splňovat náročné technické normy, zejména pokud jde o ochranu proti pozměňování a padělání, aby nedocházelo ke zneužívání v členském státě, v němž je právní postavení získáno, a v členských státech, v nichž je právo pobytu vykonáváno.*“ Žalobce však v době podání žádosti nedisponoval žádným povolením k pobytu.
21. K podmínce splnění nepřetržitého pobytu již v dřívější době zdejší soud uvádí, že dle Směrnice 2003/109/ES v čl. 4 uvádí „*členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.*“ K problematice splnění podmínek se vyjadřuje i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 234/2016-21, kde, i přestože se vyjadřuje uvedené rozhodnutí k ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců a souladu ustanovení zákona o pobytu cizinců se Směrnicí 2003/109/ES, uvádí podmínky splnění nepřetržitosti pobytu pro podání žádosti, zdejší soud má za to, že závěry z uvedeného rozhodnutí, tak lze aplikovat na projednávanou věc. Nejvyšší správní soud konstatuje, že „*text § 68 zákona o pobytu cizinců z hlediska naplnění časové podmínky umožňuje sporné výklady. Lze jej totiž vyložit tak, že zákonná podmínka pětiletého nepřetržitého pobytu na území může být splněna kdykoliv v průběhu řízení o žádosti cizince, a to až do okamžiku vydání rozhodnutí. Umožňuje však i výklad opačný, tj. že tato podmínka musí být splněna před podáním samotné žádosti, neboť již v žádosti by měl cizinec doložit splnění zákonem stanovených podmínek pro přiznání trvalého pobytu. Za této situace musí soud aplikovat ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího ustanovení Směrnice, jak bylo výše uvedeno. Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu v tom, že právní posouzení sporné otázky stěžovatelkou je v rozporu s cíli a smyslem směrnice 2003/109/ES; ta totiž vyžaduje, aby podmínka předchozího pobytu byla splněna bezprostředně před podáním žádosti.*“ S přihlédnutím k výše uvedenému je tak argumentace žalobce o tom, že podmínky splňoval již dříve nerelevantní. Zásadní tak v projednávané věci je, jestli v době podání žádosti o trvalý pobyt žalobce splňoval podmínky pro podání žádosti o trvalý pobyt, což nesplňoval, jelikož žádost podal v období, kdy nedisponoval nepřetržitým pobytem na území České republiky v délce minimálně 5 let bezprostředně předcházejícím podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu (k obdobným závěrům došel krajský soud mimo jiné ve věci sp. zn. 31A 65/2015).
22. V jiné právní věci se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž k němu ve svém rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 7 Azs 214/2016 – 26, uvedl následující: „*vykládá Nejvyšší správní soud citovaná ustanovení pohledem směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Podle bodu 6 její preambule platí: Hlavním kritériem pro získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta by měla být délka pobytu na*

území členského státu. Pobyt by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že se dotyčná osoba v zemi usídlila. Zajištěna by měla být také určitá pružnost s ohledem na okolnosti, za nichž může být osoba nucena území dočasně opustit.“ Byť se tento výklad vztahuje k § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, lze jej použít také pro § 87h odst. 1 písm. a) tohoto zákona, vzhledem k jeho smyslu a zařazení v rámci zákona o pobytu cizinců.

23. Nejvyšší správní soud dále v citovaném rozsudku uvádí: „*ke dni podání žádosti správní orgány posuzují, zda se cizinec rozhodl usídlit právě v České republice, a nikoli v jiném státě. Stěžovatel stále tvrdí, že stačí splnit podmínku nepřetržitého pobytu kdykoli před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu. Pokud by ovšem správní orgány přijaly tento výklad, mohlo by to vést k tomu, že by cizinec pobýval nejprve dva roky v České republice, pak by splnil obdobnou dobu pobytu požadovanou právem jiného státu v tomto jiném státě (popřípadě následně další doby v dalších státech) a postupně by tak narůstal počet států, v nichž by mohl žádat o povolení k trvalému pobytu. Jinak řečeno, mohl by o toto povolení žádat i v České republice, přestože svým následným pobytem v dalších státech prokázal, že Česká republika již není tím státem, v němž se usídlil.*“
24. Žalobce ve své argumentaci poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67, jehož závěry měla žalovaná a prvostupňový orgán ve svém rozhodování zohlednit. Tento rozsudek však není v nyní posuzované věci použitelný, neboť se vztahuje ke skutkově i právně odlišné věci, jelikož se týká ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž u udělení trvalého pobytu na základě ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců je ze zákona nutné splnit další podmínky, které nejsou totožné s podmínkami dle ustanovení § 87h zákona o pobytu cizinců (obdobně rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 31 A 89/2015 – 26, vztahující se k rozdílu mezi § 67 a § 68 zákona o pobytu cizinců). V rámci řízení o mezinárodní ochraně se nejedná o totožné řízení jako v předmětné věci.
25. Závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 31 A 89/2015 – 26, následně potvrdil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 78/2017-32, přičemž jej odůvodnil: „*V tehdy souzené věci šlo o splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 67 zákona o pobytu cizinců, zatímco v nyní souzené věci jde o splnění podmínek podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Smyslem institutu žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců je „především zohlednění délky pobytu cizince na území České republiky a stanovení výhodnějšího režimu pro získání povolení k trvalému pobytu v případech, ve kterých je dlouholetý pobyt cizince na území způsoben taktéž trvajícím řízením o udělení mezinárodní ochrany.“; tato zákonná úprava „[d]opadá tedy obecně na cizince, který „na území pobýval minimálně 4 roky, z čehož nejméně 2 roky byl účastníkem řízení o azylu.“ Zohledněna je pak nejen délka cizincova pobytu, ale i důvodná domněnka zpřetrhání jeho vazeb v zemi původu.“ (rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 10 Azs 20/2016-37). Právě domněnka, že došlo k narušení vazeb cizince na stát původu a cizinec je již do značné míry integrován na území České republiky, odlišuje mimo jiné povolení k trvalému pobytu udělené podle § 67 zákona o pobytu cizinců od povolení k trvalému pobytu uděleného podle § 68 téhož zákona. Zatímco v prvním případě není potřeba dokazovat integraci cizince, trvalo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany zákonem požadovanou dobu, v případě druhém je nezbytné integraci cizince prokázat,*

a to splněním zákonné podmínky nepřetržitého, alespoň pět let trvajícího, pobytu na území České republiky.“ Obdobně je potřeba integraci cizince prokázat také při aplikaci § 87h zákona o pobytu cizinců. Závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tak dopadají i na nyní posuzovaný případ.

26. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce nesplnil základní podmínku, na základě které podal žádost o trvalý pobyt (§ 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců), a to splnění nepřetržitého pobytu v délce pěti let na území České republiky.

VI. Shrnutí a náklady řízení

27. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce v meritu věci zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
28. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. února 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu